

TUNNUSTAKAA SYNTINNE TOISILLENNE

Rippi kristityn elämässä

Harold L. Senkbeil

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION

51474 Romeo Plank Road
Macomb, MI 48042
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ

PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Artikkeli on luku Holy Absolution; Word of Life, Harold L. Senkbeilin kirjoittamasta kirjasta: *Dying to Live; The Power of Forgiveness*: Concordia Publishing House, 1994.

Käännös: Maria Vähäkangas

Myllypaino, Leväsjoki 2003

TUNNUSTAKAA SYNTINNE TOISILLENNE

Rippi kristityn elämässä

Me olemme käytännön hyötyä tavoittelevia ihmisiä. Haluamme aina tietää, miten jokin ajatus vaikuttaa elämäämme, miten voimme hyötyä siitä. Tietyssä määrin se on hyvä asia. Mutta kun olemme tekemisissä kristillisen uskon ikaikaisten salaisuuksien kanssa, vanha kunnan käytännön hyötyyn pyrkivä ajatusmallimme törmää kiviseinään. Kysymme, “Mitä minä hyödyn tästä ajatuksesta?” Mutta kysymys on hyödytön. Kristinuskko ei nimittäin ole mikään aate. Se on ainoa Todellisuus, joka määrittää kaikkea muuta todellisuutta. Kristinuskko ei ole elämäntapa, se on itse elämä. *Ja tämä on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa (1.Joh. 5:11).*

Sitä minäkin kirjoitan. Elämästä, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Haluaisimme mieluusti tietää, miten voimme hyödyntää tuota elämää, mutta nyt kysymys ei ole siitä. Elämä, joka on Jeesuksessa Kristuksessa tulee joka tapauksessa vaikuttamaan meihin – joko iankaikkiseksi kunniaksenne tai iankaikkiseksi häpeäkseenne. Pyrin selvittämään jotain siitä elämästä, jonka Jeesus Kristus tarjoaa tässä ja nyt sanassaan ja sakramenteissaan tulevaa kunniaa varten.

Saat uskoa, ettei maailmassa ole mitään käytännön hyötyä paremmin antavaa asiaa. Kyselemme, ovatko uskon pyhät salaisuudet todellisia vai keksittyjä. Mutta maailmassa ei ole mitään todellisempaa. Nämä vain ovat kätkeytyä todellisuutta.

Sitä tämä kirjoitus käsittelee. Salattua elämää. Sitä, mikä yhdistää havaitsemamme todellisuuden todelliseen todellisuuteen, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Mikä yhdistää synnin, kärsimyksen ja kivun todellisuuden hänen anteeksiantamuksensa, lohdutuksensa ja hoitonsa todellisuuteen. Rippi on silta, joka yhdistää kasteen arkielämään.

Monen kristityn mielestä varmaan tuntuu siltä, että kirjoitan vierasta kieltä. Koettakaa kärsiä minua! Se on ehkä vierasta joillekin meistä, mutta olen varma, että se on todellisuudessa oma äidinkielemme.

Ristin alla

Elämä ja kuolema. Kastettuina Jumalan lapsina elämme näissä kahdessa todellisuudessa. Meissä on ristiinnaulitun Herran merkki ja sinetti; meidät on merkitty hänen ristillään. Meidät on haudattu kasteessa hänen kuolemaansa ja niin olemme myös nousseet ylös hänen uuteen elämäänsä. Kristinuskon ydin on juuri tämä elämä, jota elämme kuoleman läsnäolon keskellä. Tässä maailmassa se on kuitenkin salattu todellisuus. Elämmehän nyt uskossa.

Yksi asia on varma. Koska kristinuskko on sekä elämän että kuoleman asia, ne jotka toivovat saavansa helpon elämän Jumalan lapsina, pettävät itseään. Elämän Herra on tullut tähän kuoleman maailmaan ja siksi tässä kuolevassa maailmassamme on jatkuvasti käynnissä elämän ja kuoleman taistelu. Jeesus Kristus on tehnyt selväksi, että jokainen, joka uskoo häneen, joutuu elämään taistelujoukoissa. Koko kristillinen elämä tässä maailmassa eletään taistelukentällä. Kristus on kyllä varmasti saanut lopullisen voiton. Hänen voittonsa on kuitenkin toistaiseksi piilossa ihmissilmiltä. *Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa* (Kol. 3:3-4).

Eräänä päivänä, kun Jumala laskee esiripun koko näytelmän eteen, salattu todellisuus on kaikkien nähtävissä. Ei kuitenkaan vielä. Toistaiseksi elämme uskossa. Ja koska elämme uskossa, elämämme tässä maailmassa kantaa ristin merkkiä.

Kristuksen ristillä on kaksi vaikutusta, koska siinä on kyse sekä elämästä että kuolemasta. Ensinnäkin siinä kuolema vaihtuu Jeesuksen Kristuksen elämään. Siksi hänen ristinsä on ilomme ja toivomme. Mutta sama risti, joka tuo meille Kristuksen elämän, tuo myös kuoleman syn-tiselle luonnollemme. Eikä kuolema ole koskaan miellyttävä kokemus. Vaikeuksien ja koettelemusten kautta Herramme opettaa meitä katsomaan syntiämme peittelemättä, toisin sanoen hän johdattaa meidät murheeseen ja katumukseen.

Tässä vaiheessa me yleensä luovutamme. Kaikki on hyvin niin kauan kuin elämä sujuu mukavasti, mutta kovan paikan tullen sanomme usein: “Kiitos, Jeesus, mutta ei kiitos. Tässä minä jään kyydistä”. Kuitenkin Herra on sanonut selvästi, että kristityn elämässä täytyy varautua hanka-

luuksiin; *Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua* (Matt. 16:24).

Miten helposti unohdamme! Kristuksen risti on väline, jonka avulla Jumala antaa meille elämän. Ei ollut muuta tietä elämään, kuin kuoleman kautta. Kristuksen tie on olemukseltaan ristin tie. Se ei kuitenkaan ole meille luontainen tie. Jos itse saamme valita, sinä ja minä valitsemme jatkuvasti kunnian tien; haluamme paljon mieluummin voimaa, valtaa ja arvostusta kuin heikkoutta, kärsimystä ja koettelemuksia. Kuitenkin on olemassa vain yksi tie, joka vie elämään. Oma tiemme lupaa elämää, mutta lopulta sen päässä on vain kuolemaa. Kristuksen tie johtaa suoraan kuoleman läpi elämään. Ristin tie on ainoa tie elämään tässä kuolevassa maailmassa.

Vihollisen tunnistaminen

Eksymme yhä uudestaan tieltä, koska käymme jatkuvasti taistelua väärällä rintamalla. Kuvittelemme mielellämme, että ongelma on jossakussa toisessa. Jos pomo vain jättäisi rauhaan, olisimme paljon onnellisempia. Jos puoliso jaksaisi vähän piristyä, elämä olisi elämisen arvoista. Jos olosuhteet vain muuttuisivat, emme olisi niin ärtyisiä ja katkeria.

Käytämme samaa ajatuskuviota suhteessa Jumalaan. Olemme varmoja, että saisimme elämämme mallilleen, jos meidän ei tarvitsisi olla niin monenlaisten kiusausten kohteena. Pystyisimme varmasti elämään Jumalan mielen mukaista elämää, jos vain pääsisimme pois siitä synnin lähtököstä, jonka keskellä elämme.

Mikään ei kuitenkaan ole kauempana totuudesta. Raamattu tekee selväksi, ettei onnettomuutemme johdu tilanteesta, jonka keskellä elämme, vaan siitä, mitä on sisällämme. Ongelma ei ole olosuhteissa; syntinen sydämemme on varsinainen syyllinen. Jeesus sanoo, että jos haluamme tunnistaa todellisen vihollisemme, on parasta katsoa peiliin: *Sillä sydämeistä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset* (Matt. 15:19).

Vanha Aadam

Näistä asioista muodostuu yhdessä ikävä paketti. Yleensä havaitsemme kuitenkin vain pari kesymmänpuoleista helmasyntiä ja siksi emme niin

kovasti pelästy. Ajattelemme mielellämme, että ylpeys, kateus, ahneus ja viha on vain luonnollista, inhimillistä. Mutta Jumala kutsuu niitä synniksi.

Ja se synti on yhtä vanha kuin Eedenin puutarha. Siellä Aadam ja Eeva lankesivat Paholaisen juoneen ja liittyivät sen kapinaan Luojaansa vastaan. Kutsumme ensimmäisten esivanhempiemme ensimmäistä syntiä syntiinlankeemukseksi. Se on osuva nimitys, koska tuossa synnissä koko ihmiskunta lankesi rähmälleen emmekä ole koskaan osanneet itse korjata syntyneitä vaurioita.

Kaikki kuolevat Aadamissa, sanoo Paavali (1.Kor. 15:22). Jokainen Aadamin ja Eevan jälkeläinen siis perii kuolettavan vamman. Syntiinlankeemuksesta lähtien kaikki lapset, jotka syntyvät ihmisvanhemmille, tulevat tähän maailmaan synti syvällä sydämissään. Tämä on inhottava todellisuus, eikä poikkeuksia ole: *olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin* (Ef. 2:3). Siksi ongelmamme Jumalan edessä ei ole ainoastaan synti, jota teemme, vaan se tosiasia, että olemme syntisiä; koko sydämemme on synnin läpätunkema.

Uusi ihminen

Kuitenkin Jeesus Kristus antaa meille kasteen pesussa uuden identiteetin. *Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut* (2.Kor. 5:17). On korostettava sitä, ettei uusi elämä ole vain uusi elämäntapa, ikään kuin kristinusko olisi elämäntyyliimme kosmeettinen parannus, jonka avulla saisimme sen muutettua Jumalan mielen mukaiseksi.

Ei ole mahdollista uudistaa tai uudelleen muokata syntiä. Ainoa tapa lopettaa synti on tappaa se. Ja juuri sen Jumala on tehnyt Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on suuri Terminaattori, synnin tappaja. Hän kantoi syntimme omassa ruumiissaan, ja se tappoi hänet. Mutta kuollessaan hän tuhosi kuoleman ja toi esiin elämän ja kuolemattomuuden. Nousemalla haudasta hän on murskannut haudan vallan. Nousemalla kuolleista hän on vapauttanut ihmiskunnan synnin kuristusotteesta. Jeesuksessa Kristuksessa yksi Aadamin pojista on säästynyt Aadamin lasten kohtalolta. Tiedämme, *että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse* (Room. 6:9).

Hyviä uutisia: kasteen kautta Kristukseen jokainen uskova tulee osalliseksi hänen kuolemastaan ja ylösnousemisestaan. *Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman* (Room. 6:3-4).

Pyhä kaste on siten sekä oviaukko että sarana. Se on ovi täysin uuteen elämään. Samalla se on sarana, jonka varassa uusi elämä lepää. Uusi elämä ja uusi elämäntyyli ovat osa samaa kokonaisuutta; Jeesus Kristus elää elämäänsä kansansa kautta.

Veriviholliset

Joidenkin kirkkokuntien piirissä aikuiskastetta pidetään ihmisen tekona, jonka avulla hän tunnustautuu Jeesuksen omaksi. Toisissa kirkoissa taas lapsikastetta pidetään söpönä suvun perinnejuhlana. Molemmat näkemykset ovat epätarkkoja. Itse asiassa ne ovat pahasti pielessä. Kaste ei koskaan ole vain ihmisen teko; se on Jumalan teko, joka tehdään *Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen* (Matt. 28:19).

Eikä kaste ole missään tapauksessa söpö perinne tai nimenantotilaisuus. Kasteessa vanha Aadam kuolee ja uusi ihminen nousee kuolleista. Ei ole mitään radikaalimpaa kuin kuolema ja ylösnousemus.

Emme tee ihmisille jotain palvelusta, kun kastamme heidät Kolmiyhteisen Jumalan voimalliseen nimeen. Jokainen kastettu Jumalan lapsi nimittäin kantaa itsessään ristin sinettiä, Ristiinnaulitun armeijassa taistelevan soturin merkkiä. Ja vihollinen ei pelleile. Paholainen on Jumalan ja kaikkien Jumalan luomien verivihollinen. Hänen järkkymätön tavoitteensa on Jumalan kansan nujertaminen ja Jumalan valtakunnan tuhoaminen.

Taistelu

No, miten on? Olenko minä Jumalan lapsi vai Saatanan lapsi, me kyselemme. Olenko vanhurskauden palvelija vai synnin orja? Olenko pyhä vai paha? Raamattu vastaa turhauttavasti: "Kyllä". Tässä maailmassa jokainen kristitty on sekä pyhä että paha, palvelija että orja, lapsi että kapinallinen. Toivomme, että Kristitty kykenisi poistamaan synnin elä-

mästään. Kirjoja kirjoitetaan tee-se-itse -oppaiksi synnin voittamiseen.

Raamattu on kuitenkin selkeä opetuksessaan siitä, että on vain yksi keino voittaa synti: Jeesus Kristus on jo saavuttanut voiton ristillään. Eräänä päivänä, taivaan kunniaassa, olemme täysin vapaita synnistä. Täällä elämme täysin uskon varassa Jeesukseen Kristukseen, joka vapauttaa meidät synnin vallasta evankeliuminsa sanalla.

Apostolisessa uskontunnustuksessa kirkko tunnustaa kolme valtavaa asiaa: syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän. Ensimmäinen näistä tosiasioista mahdollistaa kaksi muuta. Syntien anteeksiantaminen on kirkon pääravinto, sen maito ja leipä. Meillä ei ole mitään yhteyttä Jumalaan ilman syntien anteeksiantamista. Tuomiopäivää ja ikuisuutta varten meillä ei ole muuta toivoa kuin se, että elämme jatkuvasti syntien anteeksiantamisen varassa.

Elämämme on taistelulentä. Päivittäin taistelu jatkuu vanhan Aadamin ja uuden ihmisen välillä, syntisen luontomme ja uuden luonnon välillä, jonka olemme saaneet kasteessa Kristukseen. Kristus hallitsee uutta ihmistä, joka pyrkii palvelemaan yksin Jumalaa. Vanhaa Adamia ajaa eteenpäin itsekäs ylpeys, ja se pyrkii ruokkimaan omia synnillisiä himojamme.

Olemme siis kiusallisessa tilanteessa: “Olemme kohdanneet vihollisen ja se vihollinen olemme me itse”.

Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa hyvän toteuttamiseen ei; sillä sitä hyvää, mitä minä tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo, minä teen. Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu. (Room. 7:18-20)

Lopullinen ratkaisu

On vain yksi tapa selvittää synnistä. Se ei ole uudistus, vaan kuolema ja ylösnousemus. Se ei ole uudelleen muovaaminen vaan tuhoaminen ja uudelleenrakentaminen. Kun vanha Adam kuolee, uusi ihminen nousee esiin. Syntien anteeksiantaminen on itse asiassa uusintänäytös samasta näytelmästä, jonka Jumala järjesti kerran Poikansa kuolemassa ja ylös-

nousemuksessa sekä jokaisen uskovan kohdalla erikseen kasteessa.

On muistettava, että ylösnousemus on aina uusi luomistapahtuma. Ja Jumala tekee luomistyönsä samalla tavalla kuin ensimmäiselläkin kerralla: voimallisella sanallaan. Silloin hän puhui muodottomalle tyhjyydelle ja sai sanansa voimasta valon ja elämän tulemaan esiin. Nyt hän toimii edelleen samoin kuin alussa: *Sillä Jumala, joka sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa, levittäisi valoansa* (2.Kor. 4:6). Sama Jumalan luova sana saa siis aikaan sekä kasteessa tapahtuneen uudestiluomisemme että jatkuvan uudistumisemme syntien anteeksiantamisessa.

Mutta tässäkin joudumme hankaluuksiin. Tiedämme, että velvollisuutemme Jumalan uusina luomuksina on elää pyhää elämää ja palvella häntä rakkauden teoilla. *Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme* (Ef. 2:10). Kysymys kuuluu, miksi olemme niin veltoja hyvissä töissä ja aneemisia taistelussa syntiä vastaan?

Muistathan alkuseurakunnan vertauksen: kristityt ovat kaloja, syntyneet vedessä uidakseen vedessä. Ehkä ongelmamme on siinä, että pyrimme keksimään tee-se-itse -ratkaisuja kristilliseen elämään, yritämme voittaa synnin omalla tahdonvoimallamme. Tiedäthän, mitä tapahtuu kalalle kuivalla maalla.

Kasteen muistaminen

Ennen ajattelin, että avain pyhitettyyn elämään on oma tahdonvoimani. Ajattelin, että minun pitäisi vain ottaa itseäni niskasta kiinni ja yksinkertaisesti yrittää kovemmin. "Muista kastettasi", minulle sanottiin. "Muista, että olet kastettu Jumalan lapsi ja elä sen mukaisesti pyhää elämää". Se kuulosti hyvältä, mutta ei se toiminut. Vaikka kuinka yritin, jäməkät päätökset ja vilpittömät aikeet eivät auttaneet. Kun minun käskettiin yrittää kovemmin, oli kuin sairasta olisi käsketty näyttelemään tervettä. Onneksi Jumala antoi vahvemman lääkkeen.

Neuvojat olivat oikeassa. Pyhä Kaste on sarana, jonka varassa pyhä elämä lepää – ei vain menneenä tapahtumana, vaan nykyisyydessä läsnä olevana todellisuutena. *Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut,*

olette Kristuksen päällemme pukeneet, kirjoittaa Paavali (Gal. 3:27). Tässä apostoli tekee selväksi, että menneisyydessä suoritetulla kasteella on jatkuvia vaikutuksia.

Kaste, kuten muistat, on osallisuutta Jeesuksen Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Jeesus Kristus ottaa syntisen synteineen päivineen mukaansa kuolemaansa ja hautaa tämän omaan hautaansa. Siksi Paavali sanoo kasteesta, *että me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa (Room. 6:5).* Kasteessa tapahtuu kuolema. Se on meidän vanhan Aadammimme kuolema. Ja vetisestä haudasta nousee uusi ihminen. *Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa (Gal. 2:20).* Uudelleen luotu ihminen uudistuu jatkuvasti *Luojansa kuvan mukaan (Kol. 3:10).*

Alaston totuus

Tämä kaikki kuulostaa abstraktilta. Totta, nämä asiat ovat salattuja totuuksia, mutta ne ovat siitä huolimatta todellisia. Olen huomannut, ettei ole mitään käytännöllisempää ja elävämpää todellisuutta kuin uusi elämä Kristuksessa, jonka hän antaa jokaiselle hänen nimeensä kastetulle. Tässä on myös avain pyhään elämään; ei ainoastaan se, että “muistamme” kastettamme ajattelemalla sitä menneenä tapahtumana, vaan että elämme sen näkymättömän todellisuuden voimasta, josta ensimmäisen kerran tulimme osallisiksi *uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta (Tiit. 3:5).*

Kasteessa on tapahtunut radikaali muutos, jota Uusi Testamentti kutsuu joko kuolemaksi tai hautaamiseksi (Room. 6:3), ristiinnaulitsemiseksi (Gal. 2:20) ja riisumiseksi ja uudelleenpukemiseksi (Gal. 3:27). On korostettava, että tämä on Jumalan oma työ, ei uskovan. Juuri siksi se on sitäkin radikaalimpi.

Eedenissä Adam ja Eeva heti kapinansa jälkeen ensi töikseen piilottivat alastomuutensa viikunanlehtien taakse (1.Moos. 3:7). Ja heti luvattuaan langenneille lapsilleen vapautuksen, *Herra Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut nahasta ja puki ne heidän yllensä (1.Moos. 3:21).* Nahkavaatteet tosin peittivät heidän ruumiinsa, mutta ne eivät peittäneet heidän syntiään. Pyhässä kasteessa Jumala lunastaa lupauksen, jonka hän antoi aivan alussa Paratiisissa. Vanha Adam riisutaan yltämme ja meidät puetaan itseensä Jeesukseen Kristukseen.

On mielenkiintoista, että alkukirkon kastejuhlissa vanhat vaatteet riisuttiin, kaste tapahtui alastomana ja kasteen jälkeen ihminen puettiin uuteen, valkoiseen vaatteeseen. Yksityisiä kastetoimituksia varten oli olemassa huoneita, joiden seinä peittivät Eedenin paratiisia esittävät mosaiikit. Siten vainottu kirkko muistutti uskollisia jäseniään kasteen pyhään salaisuuteen kätkeytyvistä salatuista totuuksista:

Kaste on vanhan Aadamin poisriisumista.

Kaste on synnin kuolema ja hautaaminen.

Kaste on paluu Eedeniin ja viattomuuteen Jumalan edessä.

Kaste on uuden ihmisen ylösnousemus.

Kasteessa puemme päällemme Jeesuksen Kristuksen täydellisyyden.

Radikaali tarjous

En väitä, että kasteet tulisi nykyään toimittaa samalla tavalla kuin alkukirkossa; on aina vaarallista lähteä johtamaan kirkkoa arkeologian avulla. Meillä ei ole tarvetta lämmitellä vanhoja perinteitä niiden itsensä takia. Nämä käytännöt kuitenkin nousivat samasta apostolisesta evankeliumista, joka meillä on tänään. Ja jos meillä vain on silmät nähdä, löydämme myös nykyään Pyhästä kasteesta saman elävän ja sykkivän todellisuuden, jonka alkukirkon sisaret ja veljet löysivät omana aikanaan.

Kun nämä salatut asiat alkoivat valjeta minulle, en enää nähnyt Uutta Testamenttia – tai koko Raamattua – kristillisen elämän tee-se-itse -oppaana, vaan Jumalan Hengen aikaansaamana julistuksena siitä, mitä Jumala on tehnyt *ja jatkuvasti tekee* Pojassaan. Huomasin, että mistä tahansa kohdasta Uuden Testamentin avaa, joka kerralla kastuu läpimäräksi. Toisin sanoen koko evankeliumi on täysin kasteopetuksen kyllästämä. Evankeliumin moraalinen ulottuvuus on jo kasteessa läsnä. Eikä uusi elämämme kristittyinä ole mitään muuta kuin kasteen soveltamista.

Nykyään suurin osa kristillisestä opetuksesta on aivan jotain muuta. Niin sanotut kristillisen elämän periaatteet, jotka ovat suosittuja monissa hengellisissä bestseller- kirjoissa ja joita monet kristilliset julkkissaarnaajat julistavat, ovat parhaimmillaankin vain epämääräisiä irvikuvia siitä kristillisestä elämästä, jonka Raamattu kuvaa.

Totuus on, että kaikki Uuden Testamentin imperatiivit perustuvat sen indikatiiveihin. Toisin sanoen Jumala antaa lapsilleen ensin kaiken, mitä

hän vaatii heiltä. Kaiken, minkä hän haluaa meidän saavuttavan, hän on jo saavuttanut Pojassaan. Ja hän tekee edelleen kaiken aikaa työtään meissä Kristuksessa ja Kristuksen kautta. Hän ei ole paikalta poistunut sankari, joka on häipynyt taivaaseen katselemaan miten hyvin selviämme täällä maan päällä ilman häntä. Hän on läsnä tässä ja nyt kirkkonsa keskellä pyhissä salaisuuksissa, joita kutsumme sanaksi ja sakramenteiksi. Kristittyjen elämän ja heidän elävän Herransa välillä on yhteys, ja se yhteys on kaste.

Ihmiset etsivät epätoivoisesti voimallisen uskonelämän avainta, poppakonstia, joka toisi intoa tylsään ja puolisydämiseen vaellukseen. Valittavasti useimmat poppakonstit tahtovat olla tee-se-itse -projekteja. Ja kaikenlaiset tee-se-itse -konstit uskonelämässä ovat tuomittuja epäonnistumaan. Jos uudistat syntisen, saat uudistuneen syntisen. Jos kuritat syntistä, saat kuritetun syntisen. Jos koulutat syntisen, saat koulutetun syntisen. Jokainen vaihtoehto johtaa siihen, että syntinen on sama kuin alussa.

Ei, vanhaa Aadamia ei voida kesyttää tai uudistaa tai kurittaa tai kouluttaa. Vanha Adam voidaan vain tappa. Juuri näin Jumala tekee; Pyhässä Kasteessa meidät tapetaan ja haudataan. Mutta koska kyseessä on Jeesuksen kuolema ja hautaus, sillä on myös valtavan suuri merkitys. Hänen kuolemansa ja hautaamisensa tuovat mukanaan kuolleistaherättämisen ja uuden elämän. Pyhässä Kasteessa Kolmiyhteinen Jumala ristiinnaulitsee vanhan Aadamimme, hautaa syntimme, herättää meidät kuolleista uutena luomuksena ja pukee meidät Jeesukseen Kristukseen – ja antaa siten meille kokonaan uuden elämän elettäväksi. Tämä on ehta kristillisen elämän malli!

Eräs yksittäistapaus

Antakaas kun esitän erään Uuden Testamentin yksittäistapauksen. Efeso-laiskirjeessä kohtaamme kasteopetuksen sovellettuna erääseen toistuvaan ongelmaan – seksuaaliseen moraalittomuuteen. Silloin, kuten nytkin, pakanallisen kulttuurin keskellä eläviä kristittyjä houkuteltiin jatkuvasti antamaan periksi ruumiillisille haluilla ja täyttämään itsekkäitä seksuaalisia toiveitaan. Mikä oli ratkaisu? Vastusta päättäväisemmin? Opettele kristillisen seksuaalisuuden pääperiaatteet ja elä niiden mukaan? Ei, vaan näiden ihmisten täytyi palata kasteeseen ja hyödyntää sitä, mikä oli jo

tapahtunut, kun heidän vanha Aadaminsa oli riisuttu ja heidät oli puettu Jeesukseen Kristukseen:

Sen minä siis sanon ja varoitan Herrassa: älkää enää vaeltako, niinkuin pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa, nuo, jotka, pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina Jumalan elämästä heissä olevan tietämättömyyden tähden ja sydämensä paatumuksen tähden, ovat päästäneet tuntosensa turtumaan ja heittäytyneet irstauden valtaan, harjoittamaan kaikkinaista saastaisuutta, ahneudessa. Mutta näin te ette ole oppineet Kristusta tuntemaan, jos muutoin olette hänestä kuulleet ja hänessä opetusta saaneet, niinkuin totuus on Jeesuksessa: että teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten, ja uudistua mielenne hengeltä ja pukea päällenne uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen.

Huomaa selvä kasteen korostus. Tässä moraaliset imperatiivit perustuvat kasteen indikatiiveille. Jumala pyytää kristittyjä tekemään sen, minkä hän on jo antanut heille. Sen kieli on kuvaavaa. “Pankaa pois ... pukekaa päällenne” muistuttaa, mitä kasteessa tapahtui, kun uskovat riisuttiin alastomiksi vanhasta Aatamista ja puettiin sen sijaan Jeesukseen Kristukseen.

Tässä on voima kristilliseen pyhyyteen, joka yltyä pintaa syvemmmälle. Se on Jeesuksen Kristuksen voima.

Ajatusleikkejä?

Saatat kysyä, mitä se kasteessa eläminen oikein tarkoittaa. Eikö tämä ole jälleen yksi muunnelma positiivisen ajattelun voimasta? Eikö kyse ole asenteesta, jossa “kasteen muistaminen” muodostaa itsensä kehittämisen perustan? Eikö puhe kasteesta ole lopulta pelkkää puhetta, taas uusi ajatusleikki?

Mutta Jumala ei pelaa pelejä. Hän ei tyydy lahjoittamaan uutta asenetta; hän antaa kokonaan uuden elämän. Hän hukuttaa vanhan Aadamimme kasteessa ja luo meidät uudestaan Jeesuksessa Kristuksessa. Ei vain kerran, vaan uudelleen ja uudelleen evankeliuminsa sanan kautta.

Hän puhdistaa meidät jatkuvasti synnistä; hän julistaa meidät syyttömiksi anteeksiantamuksen kautta. Kun hän antaa syntimme anteeksi, hän julistaa kuolemantuomion vanhalle Aadamille ja nostaa meidät uuteen elämään Kristuksessa.

Vapaaksi orjuudesta

“Valitettavasti vanha Aadam on hyvä uimari”, Luther joskus huomautti. Jokaisen rehellisen kristityn on pakko olla samaa mieltä. Juuri, kun kuvittelemme päässeemme jostain synnistä, toinen nostelee rumaa päätään. Vielä masentavampaa on se, että yhä uudelleen huomaamme sortuvamme niihin samoihin vanhoihin synteihin, joita halveksimme eniten. Paavali löysi itsensä samasta tilanteesta:

Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni; sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin, mutta jäsenissäni minä näen toisen lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on. Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista? Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta! (Room. 7:21-25)

Kiitos Jumalalle, vielä on olemassa pelastus synnin syyllisyydestä ja orjuudesta. On pelastus Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta. Hän jakaa pelastusta kutsumiensa palvelijoiden välityksellä julistetussa anteeksiantamuksen sanassa, ripissä ja synninpäästössä.

Suoraan keskiajalta?

Sana rippi kalskahtaa oudon keskiaikaiselta. Mieleen tulee pimeitä rippituoleja ja latteita katumusharjoituksia. Elämme valistunutta koulutuksen ja psykoterapian aikaa, johon rippi ja synninpäästö eivät tunnu sopivan.

“Miksi minun pitäisi tunnustaa syntini toiselle ihmiselle?” me vastustamme. “Olen jo tunnustanut Jumalalle! Sitäpaitsi on hyödyllisempää, että teen jotain itse voittaakseni syntini”. Tuo osuu naulan kantaan, eikö vain? Sinä ja minä emme pysty tekemään kerta kaikkiaan mitään voittaaksemme syntimme. Kristus voittaa synnin. Hän sai voiton kerran

Golgatalla ja hän toi voiton meillekin kerran kasteessamme. Hän ulottaa voittonsa meihin yhä uudelleen evankeliuminsa sanassa.

Kristuksen sanat

Liberaalissa kristinuskossa vallitsee niin vesittynyt käsitys Uudesta Testamentista, ettei se voi sanoa varmuudella paljon mitään Jeesus Nasaretilaisesta. Sen mukaan monet kohdat, joita Raamattu väittää Jeesuksen sanoiksi, on kirjoitettu erilaisten alkuseurakunnan ihmisten toimesta, joilla oli omia erilaisia teologisia lehtiään ojassa.

Fundamentalistiset kristityt taas arvostavat Raamattua kovastikin, mutta he eivät anna sille kovinkaan paljon arvostusta kristillisen elämän ohjeena. Heillä nimittäin Raamatusta tahtoo tulla ohjekirja, jonka avulla uskovat saavat jumalallisia neuvoja jumalasta elämää varten. On kuin johtava upseeri olisi häipyntä ja jättänyt armeijansa pelkän sääntökokoelman varaan.

Ehkä on vihdoinkin aika löytää uudelleen seurakuntaelämä ja henkilökohtainen uskonelämä, joka perustuu Kristuksen todelliseen läsnäoloon, ei hänen poissaoloonsa. Hän ei ole lähtenyt pois ja jättänyt sotilaitaan puolustamaan itse itseään. Hän on edelleen läsnä kirkossaan pyhissä salaisuuksissa, sanassa ja sakramenteissa.

Voimallisia sanoja

Kaikki todellisuus riippuu lopulta Jumalan sanasta. *“Tulkoon”*, Luoja sanoi, *“ja tapahtui niin”*. Ja Jeesus on Isän lihaksi tullut sana (Joh. 1:1-17). *“Sanat, jotka olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä”*, hän sanoi aikalaisilleen (Joh. 6:63). Toisin sanoen Jeesus muistutti meitä siitä, että hänen sanoillaan on voima saada aikaan mitä tahansa, minkä ne kuvaavat, myös syntien anteeksi antamisen.

Hän on uskonut nuo sanansa Kirkkonsa haltuun. Ylimmäispapillisessa rukouksessaan teloittamistaan edeltäneenä yönä Jeesus rukoili opetuslasten puolesta, jotka hän jättäisi mennessään Isän luo. Kun katsomme myöhempiä historiaa, käsitämme, ettei hän rukoillut pelkästään näiden miesten puolesta, vaan myös *“niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun”* (Joh. 17:20).

Valtakirja

Jeesus huolehti kirkkonsa hyvinvoinnista maan päällä. Miten se kestäisi ilman hänen näkyvää läsnäoloaan? Vastaus löytyy hänen rukouksestaan Getsemanessa tuona yönä:

Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit, minä olen antanut heille... Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.” (Joh. 17:8, 14-17)

Kolmantena iltana tästä, pääsiäisiltana, hän terotti vielä värikkäämmin opetuslapsilleen niitä velvollisuuksia ja etuoikeuksia, jotka hän antoi heille. Juuri haudasta nousseena heidän Herransa seiso i opetuslastensa keskellä ja tervehti heitä.” *“Rauha teille! Niinkuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.” Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: “Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.”*“ (Joh. 20:21-23).

Huomaa tässä voimakas yhteys Jeesuksen sanojen ja Jumalan Hengen elävöittävän henkäyksen välillä. Kerran Luoja oli puhaltanut elämän hengen elottomaan saveen ja niin Adamista tuli elävä sielu. Nyt uusi Adam, vasta kuolleista nousseena, uuden luomakunnan ensimmäinen ihminen, puhaltaa saman elävöittävän Hengen valittuihin opetuslapsiin. He eivät ole enää oppipoikia vaan hänen valtuuttamiaan edustajia, apostoleja, “lähetettyjä” – heidän lähettäjänsä on Poika, jonka Isä vuorostaan on lähettänyt lunastamaan ja pelastamaan hänen langennutta maailmaansa. Lunastus on täydellisesti suoritettu, mutta pelastustyö jatkuu kaikkina aikoina – Pojan lähettämien palvelijoiden viemässä voimallisessa sanassa.

Kristus kutsuu jokaisen kristityn todistajakseen, mutta hän ei kutsu jokaista kristittyä paimeneksi tai valtuutetuksi edustajakseen. Todistajiensa välityksellä Kristus tuo koko ihmiskunnalle viestiä kuolevalle maailmallemme tarjoamastaan elämästä. Hän toimii kuitenkin kirkossaan ainutlaatuisella tavalla paimenten kautta välittääkseen syntien anteeksi-antamisen. Kirkko kutsuu pastorit omasta keskuudestaan, mutta Kristus itse on paimenviran taustalla. He ovat taivaallisen Herramme asiamiehiä

maan päällä. Hän antaa kutsuille palvelijoilleen valtakirjan. Kun he antavat anteeksi, hän antaa anteeksi. Kun he pidättävät anteeksiantamuksen, hänkin pidättää anteeksiantamuksen. Heidän sanaansa on pidettävä hänen sananaan. Ja hänen sanansa on Isältä saatu sana. *“Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä hänet, joka on minut lähettänyt* (Matt. 10:40).

Jumalan suu

Se ei tietenkään ollut uusi keksintö. Jumala teki saman lukemattomia kertoja aiemmin. Hän valitsi tietyt puhemiehet ja antoi heille oman sanansa julistettavaksi. Ajatellaan esimerkiksi Jeremiaa. Kun Jumala valitsi hänet profeetaksi, Jeremia oli vastahakoinen, koska hän oli nuori ja kokematon. Jumala osoitti, ettei se ollut este:

Ja Herra ojensi kätensä ja kosketti minun suutani. Ja Herra sanoi minulle: “Katso, minä panen sanani sinun suuhusi. Katso, minä asetan sinut tänä päivänä yli kansojen ja valtakuntain, repimään maasta ja hajottamaan, hävittämään ja kukistamaan, rakentamaan ja istuttamaan.” (Jer. 1:9-10)

Huomaa, miten värikkäästi Jeremian työn suullista puolta korostetaan. Jumalan omat sanat asetettiin suoraan Jeremian suuhun. Hänelle suoritettiin “suunsiirtoleikkaus”. Jumala oli antanut Jeremian tehtäväksi puhua Hänen sanaansa. Siitä lähtien aina kun hän avasi suunsa Jumalan nimessä, ulos tuli Jumalan sanoja. Raamatusta voitaisiin ottaa muita samanlaisia esimerkkejä. Itse asia on kuitenkin selvä. Jumala on järjestänyt asiat kirkossaan niin, että kun valtuutetut Kristuksen palvelijat lausuvat hänen anteeksiantamuksensa sanan, sitä on pidettävä Kristuksen omana sanana.

En silti ole vielä vastannut kysymykseen: mitä tarvetta kristityillä olisi viedä syntejään kenenkään muun ihmisen luo?

Terapiaa vai lohdutusta?

Yksi asia on varma. Emme ripittäydy pelkästään sadaksemme “kevennettyä mieltämme”. Vanhassa kunnon ripissä on toki jotain sielua hoitavaa, mutta synnintunnustus ja -päästö on paljon enemmän kuin vain ongelmien purkamista puhumalla. Kiitos Jumalalle hyvistä ystävästä, joille voimme keventää sydäntämme. Ja kiitos Jumalalle sielunhoitajista,

jotka osaavat antaa jumalisia neuvoja.

Syntien tunnustaminen ei kuitenkaan ole murheiden purkamista ystävälle. Eikä synninpäästö tarkoita hyviä neuvoja. Sillä kun joudumme kasvokkain synnin kanssa, emme tarvitse neuvoja. Tarvitsemme anteeksiantamista.

Kaikki hyvät neuvot olisivat kyllä tarpeen, kun käsittelemme synnin ilmenemistä elämässämme. Kristityt sielunhoitajat voivat auttaa ohjaamaan elämäämme terveisiin käyttäytymismalleihin. Mutta ennen kuin elämäntavan uudistuminen on mahdollista, meidät täytyy pelastaa. Tarvitsemme rauhaa ja lohdutusta, jota vain Kristus voi antaa. Yksityisessä synnintunnustuksessa ja -päästössä hän antaa juuri sen, ainutlaatuisella ja henkilökohtaisella tavalla.

Kukaan ei ole niin yksinäinen, kuin se, joka on yksin syntinsä kanssa. Mutta pyhässä ripissä Kristus päästää siitä yksinäisyydestä. Onhan Kristus läsnä uskonveljessä, joka ottaa vastaan ripin. Ja hän on kanssani ahdistuksessani. Hän puhuu veljeni suulla pyyhkiäkseen pois syyllisyyteni anteeksiantamuksensa sanalla. Ja se sana hoitaa ja antaa rauhan. Se on Kristuksen hoito ja Kristuksen rauha.

Totuuden puhuminen

On yksinkertaisesti kyse totuudesta. Oma ratkaisumme on yleensä se, että puolustelemme syntiämme. Selitämme itsellemme, ettei meillä ollut valinnan varaa; muut ovat syyllisiä. Joskus saatamme kehittää aivan oman keksityn todellisuuden, kirjoittaa uusiksi koko käsikirjoituksen. Siinä meillä on aina tähtinäyttelijän osa. Omassa maailmassamme olemme aina sankareita. Konna on aina joku muu.

Tuossa siistissä itse luodussa maailmassa on helppo uskoa evankeliumiin omalla kohdalla. Enhän kuitenkaan ole tehnyt kovin pahasti syntiä. Oli lieventäviä asianhaaroja. Sielunvihollinen pakotti. Tai pomo. Tai kaveri. Aina syy on jossakussa toisessa.

Niinpä sitten otamme lohdutuksen evankeliumista. “Jeesus kuoli päästääkseen meidät synnistä”, sanomme luottavaisesti. Ja tottahan se on. Ongelma on vain se, että emme ole kunnolla tunnistanee syntiämme, joten synnintekijä jatkaa elämäänsä. Mutta synnintekijän on kuoltava.

Juuri se on ongelmana, kun tohtoroimme itse itseämme evankeliumilla.

Näemme toisten synnit, mutta emme omiamme. Niin evankeliumista tulee synninteon oikeutus. Mutta kun avoimesti kohtaamme syntimme yhdessä uskonveljen kanssa ja tunnustamme totuuden Jumalan edessä, evankeliumi julistaa synnille kuolemantuomion ja vaikuttaa uuden ihmisen uudelleensyntymisen Kristuksessa.

Kuulostaako tutulta? Pitäisi kuulostaa. Näin kävi ensimmäisen kerran kasteessa. Siinä vanha Aadam kuoli ja uusi ihminen nousi ylös. Ja sama toistuu yhä uudelleen ripissä. Vanha Aadam kuolee ja uusi ihminen nousee uuteen elämään, Jeesuksen Kristuksen elämään.

Karu totuus

Tämän tyyppinen rehellisyys ei tunnu ollenkaan mukavalta. Mikään ei tunnu ikävämältä kuin se, että puhuu ehdottoman rehellisesti synnistä. Mutta toisaalta kuolemaan ei yleensääkään liity mitään miellyttävää. Ja totuuden myöntäminen Jumalan edessä tuo kuoleman vanhalle Aadamille, joka valittaa jatkuvasti, että on liian nuori kuolemaan. Niinpä jatkamme pikku piiloleikkiämme teeskennellen, ettei synty ole kovin paha ja että selviämme siitä ihan itse.

Niin synty kaikessa rumuudessaan jatkaa elämäänsä ylpeytemme ja kunniallisuuden julkisivun takana. Me maksamme kuitenkin kovan hinnan tästä naamiohuvista. On nimittäin yksinäistä elää naamion takana. Vanhan Aadamın kurissapitäminen käy raskaaksi. On uuvuttavaa yrittää häitistellä pois syntiä parhaansa mukaan ja elää jumalista elämää oman tahdonvoiman varassa. Väsymme sellaisen elämän jatkuvaan taisteluun. Ja on syytäkin tuntea väsymystä. Elämmehän valheessa, ja valheessa eläminen kuluttaa lopulta ihmisen loppuun.

Totuuden lausuminen

Apostoli Johannes antaa vastauksen naamioleikkiin: *Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä* (1.Joh. 1:8-9).

“Tunnustaa” tarkoittaa sananmukaisesti “sanoa sama asia”. Kirkossa tunnustamme uskomme, yleensä jonkin vanhan uskontunnustuksen sanoin.

Siinä tapauksessa “sanomme saman asian” kuin muut siskot ja veljet Kristuksessa, tunnustamme huulillamme sen, minkä uskomme sydämesämme – tunnustamme kirkon yhteisen historiallisen uskon.

Mutta tunnustaessamme syntimme “sanomme saman asian” kuin Jumala. Katsomme rehellisesti syntiämme ja kutsumme sitä hänen kasvojensa edessä samalla nimityksellä, jolla hänkin kutsuu sitä: kuolema. Omassa liturgisessa traditiossani kristityt sanovat sen joskus näillä sanoilla: “Minä, vaivainen syntinen ihminen, joka olen syntynyt syntisestä sukukunnasta, olen isieni kanssa monella tavalla syntiä tehnyt ja tiedän sen vuoksi ansainneeni iankaikkisen rangaistuksen”. Riippumatta siitä, mitä sanoja käytät, synnintunnustuksen sisältö on aina sama: totuus. Alaston, karu totuus. *Minä tiedän, ettei minussa, se on, minun lihassani, asu mitään hyvää* (Room. 7:18).

Naamion riisuminen

On verraten helppoa lausua sanat *Minä olen syntinen*. On kuitenkin aivan toinen asia tunnustaa syntinsä; levittää ne avoimesti Jumalan eteen kaikessa kauheudessaan. Siksi mieluummin piilotamme syntimme. Aadamin ja Eevan tavoin piiloudumme häveten Jumalalta. “*Minä pelkäsin*”, *Aadam sanoi, “sillä minä olen alasti; ja sentähden minä lymysin*”. Mutta Jumala ei häpeä syntimme alastomuutta. Muistathan, kuinka Jeesus Kristus mielellään otti vastaan häpeämme ristillä ja niin poisti sen ikuisiksi ajoiksi. Tunnustettu synti ei siis ole häpeällinen, vaikka se olisi kuinka kauhea. Ainoa häpeä on siinä, että yrittää jatkaa elämää ja kantaa kaikkea kauheutta sisällään.

Mutta kun kristityt riisuvat naamionsa paljastaakseen syntinsä Jumalalle toisen ihmisen läsnäollessa, he kokevat parantumisen. Syyllisyyden parantuminen seuraa siitä, että on rehellinen Jumalan edessä. Rippi-isän, ripin vastaanottajan, tehtävä on pitää meidät rehellisinä. Hän on kanssamme, kun riisumme naamiomme kohdataksemme syntimme kaikessa kauheudessaan. Mutta hän lausuu myös rehellisen totuuden synneistä, jotka on annettu anteeksi Jeesuksen nimessä: ne ovat poissa!

Siksi menemme yleensä pastorin luokse ripittäytymään, vaikka kuka tahansa kristitty voi julistaa synninpäästön. Emmehän ole hakemassa ystävän ymmärtävää korvaa. Emmekä hae sielunhoitajan huomiokykyistä

viisautta. Haemme totuutta. Siksi tulemme Jumalan palvelijan luo kuulaksemme Jumalan totuuden. Hänen korvansa on Jumalan korva, jonka tehtävänä on kuunnella syntimme. Mutta myös hänen suunsa on Jumalan suu, jonka tehtävä on lausua Jumalan anteeksiantamus.

Uskolliset kristityt pastorit suhtautuvat heille tunnustettuihin synteihin äärimmäisen luottamuksellisesti. Rippiin liittyy pyhä sinetti, jota on kunnioitettava mitä kurinalaisimmalla vaitiololla. Miksi tunnustettuja syntejä pitäisi koskaan kiskoa esiin muistin kätköistä? Onhan rippi synnin hauta; se on siunattu maa. Siinä vaivattu syntinen levittää esiin synnin kauheuden – ja ylösnousseen Kristuksen arvovallalla pastori kohtaa juuri sen tietyn synnin kohtikäyvällä evankeliumin sanalla.

Pastorin synninpäästö on Kristuksen oma sana. Siksi Pyhä rippi on kasteen uudistamista. Synnit haudataan Kristuksen kanssa. Syntinen puhdistetaan ja uudistetaan. Vanha Aadam kuolee jälleen ja uusi ihminen nousee ylös jälleen. Eikä hän enää elä omaa elämäänsä, vaan Jeesuksen Kristuksen elämää.

Hiljainen valhe

Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty, Daavid lauloi. Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä! (Ps. 32:1-2). Hän tiesi mistä puhui. Daavid, Israelin suurin kuningas oli myös yksi kaikkien aikojen suurimmista syntisistä.

Voit lukea kaiken Daavidin synnistä luvusta 2. Sam. 11. Juoneen kuuluu ylpeyttä, himoa, aviorikosta, ahneutta, kunnianhimoa, vihaa ja murhaa. Tunnet tarinan; se kuulostaa saippuaopperalta. Mutta tämä ei ole fiktiota. Se tapahtui oikeasti. Ja sama tapahtuu monille ihmisille nykyään, aivan kuin Daavidille aikoinaan.

Daavidin synti sai lopulta miehestä yliotteen. Ja tarinan edetessä se johti hänet makaamaan toisen miehen vaimon kanssa, juonittelemaan ja järjestämään murhan. Se oli ruma tarina. Mutta ruminta oli sen vaikutus Daavidiin. Hän yritti elää kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Niin Daavid näytteli osaansa. Eikö hän sentään ollut Jumalan voideltu? Eikö hän ollut Jumalan valitun kansan, Israelin kuningas? Eikö hän ollut Jumalan oma suuri kuningas? Daavid jatkoi naamiaisia, teeskennellen

viatonta. Se ei kuitenkaan toiminut. Hän nimittäin eli valheessa. Jos elää valheessa, elää kuolemassa. Ja kuolema vaatii veronsa. Daavidilla on siitä ensi käden kokemusta; näin hän rukoilee: *Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni; minun nesteeni kuivui niinkuin kesän helteessä* (Ps. 32:3-4).

Daavid oli Israelin kuningas ja hänellä oli hovin täydeltä ihailijoita, mutta sisäisesti hän oli aivan yksin, koska hän oli yksin syntinsä kanssa. Daavid oli maailman yksinäisin mies.

Ääneen lausuttu totuus

Ei ollut kauan. Jumala lähetti armossaan profeetta Naatanin lopettamaan Daavidin halvat naamiaiset. Ei enää juonia. Oli totuuden aika. Kohtaamisesta voi lukea luvusta 2.Sam. 12. Se oli tuskallinen kohtaaminen, mutta koskapa kuolema olisikaan miellyttävä. Niin Daavidin synnin oli kuoltava, jos hän mieli elää.

Juuri niin tapahtui. Daavid lakkasi juonittelemasta. Hän katsoi elämäänsä rehelligesti ja tunnusti. Hän “sanoi saman asian” omasta synnistään kuin Jumala, vaikka totuus olikin ruma ja tuskallinen. *Niin Daavid sanoi Naatanille: “Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan”. Naatan sanoi Daavidille: “Niin on myös Herra antanut sinun syntisi anteeksi; sinä et kuole* (2.Sam. 12:13).

Muista, kuka puhui. Naatan oli Jumalan profeetta, valittu puhumaan hänen omaa sanaansa. Naatanin korva oli Jumalan korva, joka kuunteli Daavidin tunnustusta, ja Naatanin suu oli Jumalan suu, joka julisti hänelle synninpäästön.

Se synninpäästö oli pätevä. Se oli Jumalan totuus. Sen jälkeen, kun Daavid oli nähnyt syntinsä ja saanut ikävän totuuden sanottua, hänen tuli aika sulkea suunsa ja avata korvansa. Jumala asetti anteeksiantamuksensa sanan suoraan Daavidin tärykalvoille, palvelijansa Naatanin välityksellä. Särkynyt mies tuli terveeksi. Jumala itse hoiti Daavidia henkilökohtaisesti ihmishuulten välityksellä.

Sinun ja minun ei siis tarvitse olla yksin särkyneisyydessämme ja tuskassamme. Yksityisripin pyhässä eriössä saamme paljastaa Jumalalle karun totuuden synnistämme. Ja pyhässä synninpäästössä sinä ja

minä kuulemme anteeksiantamuksen sanan pastorimme huuililta. Hänen sanoissaan on voima; ne ovat Kristuksen omat sanat. Emme enää ole yksin syntimme kanssa.

Yhteiselämä

Jumala toimii usein juuri tällä tavalla. Samalla tavalla kuin hän julistaa meille synninpäästön pastorin välityksellä, hän antaa apunsa ja lohdutuksensa yhteydessä muihin. Kun elämme elämäämme Jeesuksen Kristuksen ristin alla, emme ole yksin. Hän antaa meille veljiä ja sisaria Kristuksessa, joiden seurassa taakkamme puolittuvat ja ilomme moninkertaistuvat.

Kantakaa toistenne kuormia, Paavali kehotti, *ja niin te täytätte Kristuksen lain* (Gal. 6:2). Se “laki” on Herran Jeesuksen Kristuksen rakkaus, eikä se siis ole ollenkaan mikään laki. Eihän sellaista rakkautta voi säätää laiksi, se voidaan vain antaa lahjana. Juuri niin tapahtuu kristillisen kirkon yhteydessä. Jokaisesta kristitystä tulee Kristuksen rakkauden käsivarsi, joka itkee yhdessä itkevien kanssa ja iloitsee iloitsevien kanssa. Emme enää ole yksin kyynelinemme ja iloinemme. Sisaremmme ja veljemme ovat kanssamme. Niissä veljissä ja sisarissa Kristus itse on läsnä.

Mikä etuoikeus onkaan levittää Kristuksen rakkautta ja lohdutusta! *Silloin on jokainen heistä oleva turvana tuulelta ja suojana rankkasa-teelta, oleva kuin vesipurot kuivassa maassa, kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa* (Jes. 32:2).

Janoan kuollakseni elämää

Näin me siis elämme kastettuina Jumalan lapsina. Yhdessä veljien ja siskojen kanssa, ristin alla. Kuolemme päivittäin ja koemme ylösnousemuksen päivittäin. Tunnustamme syntimme – kuolemme saman kuoleman kuin kerran kasteessa myöntämällä totuuden kauheasta synnistämme. Vastanotamme synninpäästön pastorin suusta ja uskomme sen anteeksiantamuksen sanaksi. Hänen lausumassaan sanassa on elämä. Siinä on Jeesuksen Kristuksen elämä.

“Syntien tunnustaminen ei ole murheiden purkamista ystävälle. Eikä synninpäästö tarkoita hyviä neuvoja. Sillä kun joudumme kasvokkain synnin kanssa, emme tarvitse neuvoja. Tarvitsemme anteeksiantamusta. Kukaan ei ole niin yksinäinen, kuin se, joka on yksin syntinsä kanssa. Mutta pyhässä ripissä Kristus päästää siitä yksinäisyydestä. Onhan Kristus läsnä uskonveljessä, joka ottaa vastaan ripin. Ja hän on kanssani ahdistuksessani. Hän puhuu veljeni suulla pyyhkiäkseen pois syyllisyyteni anteeksiantamuksensa sanalla. Ja se sana hoitaa ja antaa rauhan. Se on Kristuksen hoito ja Kristuksen rauha.”

Artikkelin on kirjoittanut amerikkalainen pastori **Harold L. Senkbeil**. Hän toimii Fort Waynen seminaarin pastoraaliteologian opettajana.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti-sarjaa**, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjaa toimittavat rovasti, teol. lis **Simo Kiviranta** ja pastori **Juhana Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 28.

ISBN 952-5409-22-8